

Αρμενιστής

Τόμ. 1, Αρ. 1 (2023)

Αρμενιστής

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΜΙΑΣ ΑΛΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑ

Μαρία Κρασσοπούλου

Copyright © 2023, Μαρία Κρασσοπούλου

Άδεια χρήσης [##plugins.generic.pdfFrontPageGenerator.front.license.cc-by-nc-nd4/#](https://plugins.generic.pdfFrontPageGenerator.front.license.cc-by-nc-nd4/#).

Μαρία Κρασοπούλου

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΜΙΑΣ ΑΛΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑ

*«Βιονική γυναίκα», χαρακτηριστικό,
Ελένη Σουλιώτη*

Δίστομο

Κι αφού είχες δύο στόματα γιατί δεν ακούστηκαν τα γράμματα σωστά;

Το δέλτα των δακρύων, το δέλτα των δαχτύλων που έγδερναν τα κορμιά τους μετά τον κρότο που ξέρασαν τα πολυβόλα για να δουν αν στα νύχια τους σφήνωσε η ζωή.

Τα γιώτα των "ίσως" κι οι υποθέσεις κλαριά των δέντρων που έκρυψε ο ίσκιος τους τα σκόρπια μέλη από την αντηλιά.

Το κάπα της κάνης, το κάπα της κύλησης ανάμεσα ανάσας και επιθανάτιου ρόγγου.

Το κάπα της καταμέτρησης.

Το κάπα στο κατάστιχο των ονομάτων.

Όνομα κι ηλικία και άπλα στο μάρμαρο να τα χωρά.

Τα ονόματα μοιάζουν λες συναμετάξυ τους.

Μα οι αριθμοί μονοψήφιοι, διψήφιοι και το κρίμα τους το μόνον ουσιαστικό.

Ετών δύο. Ετών οχτώ.

Δέκα. Δεκατέσσερα. Τριάντα.

Αριθμοί αρρωστημένοι, εμπύρετοι αριθμοί των ανθρώπων οι δυο άκρες.

Αφού είχες δύο στόματα γιατί δεν ακούστηκαν τα γράμματα σωστά;

Το όμικρον κυρίως γιατί ξέχασες;

Εκείνο που μοιάζει με μηδέν δεν έπρεπε να παραλείψεις.

Το στρόγγυλο εκείνο όμικρον, τα μάγουλα ενός παγωμένου παιδιού, τα στερεμένα στήθη της μάνας του, τα ξάγναντα μάτια τα σαλεμένα από κενό του πατέρα που δεν βρίσκεται χέρι δικό να τα σφαλίσει.

Τα μάτια, παράθυρα σπιτιού που δεν θα γιορτάσει άλλη λαμπρή. Τα μάτια, άνευρα ματογουάλια που αυγάτεναν τον τρόπο με μικρά-μικρά διαλείμματα, όταν οι μύγες βουτούσαν στους βολβούς

ίσα για να τραφεί η ζωή με θάνατο ο κύκλος να μην κλείσει.
Κι αφού είχες δύο στόματα γιατί δεν ακούστηκε σωστά η λέξη;
"Δίκιο" να πεις ,
δίκιο να βρεις
να'χεις να ξαποστάσεις.

Άτιτλο αντί παραινέσεως

Κάποτε, δεν αργεί η ώρα,
κάποτε, μιαν αυγή σαν τώρα θα ανοίξει το κλουβί.
Για τούτο σου γράφω παρά το ελάχιστο μελάνι.
Για να μπορείς τις φλέβες να ακονίσεις στον τροχό, το βλέμμα να περάσεις στο γυαλόχαρτο
και μια φορά να το λουστράρεις, να πεταλώσεις τα πρώτα δάχτυλα του πέλματος
μη τύχει και σε βρει η στιγμή ξεχασμένο.
Αλτήρα γύρευε στην αγορά,
πότισε τις γαζίες να νεροκρατούν στην απουσία,
φτιάξε μιαν αλλαξιά καλή,
ίσιωσε τα ατίθασα όνειρά σου
μα προς θεού μην τους φερθείς με μπαμπεσιά.
Αυτά σου δώσανε την προφητεία ή
το χάπι το καθημερινό της απαντοχής.
Φώναξες βλέπεις σε χίλιες δύο γλώσσες δηλωτικές της υστέρησης την φυλακή,
μέμφθηκες το μάνταλο με κοπιδάκια σωρό μέχρι να δεις πως κάποιο σύνθημα χρειάζεται
για να μεριάσουν οι κάθετες ετούτες βέργες.
Πες μου μονάχα πως δεν αποκτηνώθηκες ή πως τουλάχιστο μπορείς ακόμη να κεληδεείς
μικρά ρεφραίν για την αγάπη.
Την ακούω την καρδιά σου καλοκουρδισμένο
τεντωμένο ως την φθορά του δέρμα
χτυπά το "ντουμ" που όμοιο του δεν έφτασε στα αφτιά του απάνω κόσμου.
Κάποτε σου λέω δεν αργεί η ώρα,
κάποτε μια νύχτα που θα μοιάζει με κορίτσι στον πρώτο του έρωτα
θα ανοίξει το κλουβί
και τότε το μεγάλο αίτημα θα αλλάξει σκοπιά με το όπλο παρά πόδας
και τότε τα φτερά σου δεν θα είναι δύο έλικες μόνο

που τον αέρα αναδεύουν ίσα να σε κρατάνε στην ζωή.

Θα πρέπει σοβαρά να θυμηθείς τι να τα κάνεις τούτα τα παράξενα~

τα από καιρό κρεμασμένα χέρια

γιατί έξω

πάντα μιαν άλλη συμφορά γυρεύει να επαναλάβει τον εαυτό της.